

גיל עומר:

„במישפחה שלנו זורמת דיו במקום דם!“

„טבלאות יאוש“ הוא שם סיפרו הראשון של גיל עומר, העומד לראות אור בימים אלה. גיל הוא נכדו של הסופר משה מוסינזון, בנה של הסופרת דבורה עומר, אחיינו של יגאל מוסינזון וקרוב של ורד מוסינזון.

שאלתי את גיל עם מי מבני-המשפחה התייעץ בקשר להוצאת סיפרו.

למעשה, לא התייעצתי עם אף אחד, ואפילו הוריי ראו את הספר רק אחרי שהוצאת-ספרים הסכימה להוציאו לאור.

מדוע?

היה חשוב לי מאוד להתחיל כגיל עומר ולא כבנו של מישהו או אחיינו של מישהו אחר. כשהלכתי להוצאה, אף אחד לא ידע מי אני.

● ולא עניין אותך לדעת מה יאמרו בני-המשפחה העוסקים בכתיבה?

אני מעדיף שיקראו את הספר כשיצא לאור. היתה חשובה לי דעתם של החברים שלי והיתה חשובה לי דעתה של הסופרת אסתר שטרייטזוורצל, שהיתה המורה שלי לסיפורת, ושהיא אשה קפדנית וישרה. כשראיתי שהיא מתלהבת מהחומר, ניגשתי להוצאת-ספרים ושאלתי אם הם מעוניינים.

● בוא נזכר על הדברים ב„טבלאות יאוש“ שורות כמו „תפסתי סינה אליה אוכל לברוח, לשבת ללפנות את הראש ולבכות... קשה לנשום, דחיסות איומה, כבדה מאיימת... בתשבץ שלי יש המון ריבועים שחורים... אין מסר, אין שוויון, אין אנשייות...“ זה מה שמרגיש היום בחור צעיר, חייל בן 20?

כנראה שגם זה מה שמרגיש בחור בן 20. אולי זוהי הגרלה של הדברים, אולי הבלעתי את הדברים היפים שהיו, אבל אני מניח שהדברים האלה הם ראי לתקופה, שבה אני חייתי. זה היה, כנראה, החלק הדומיננטי.

● זה רק אצלך או אצל כל הדור שהדברים הדומיננטיים הם דווקא השחורים והקודרים?

אני לא רוצה להישמע יומרני ולומר שאני כותב בשם דור שלם. אבל חברים אמרו לי לא פעם על שורות מסוימות, שזה בדיוק מה שהם מרגישים.

● איך זה להוציא ספר ראשון?

אולי בשביל הצניעות אני צריך להגיד שזה לא חשוב. אבל אני לא אשקר. חשוב לי לא רק לכתוב, אלא גם לפרסם. דויד, יגאל מוסינזון, אמר פעם שבמישפחה שלנו זורמת דיו במקום דם, והדיו כנראה רוצה להיות מודפסת ולא רק כתובה בכתב-יד.

צביקה כספי:

„סאשה ארגוב הגיע עם פרצוף מס' 8!“

השבוע חגג סאשה ארגוב את יום הולדתו ה-70. את אחת המתנות הנפלאות ביותר הוא קיבל מראש עיריית תל-אביב, מקבוצה של 27 זמרים והמוסיקאי צביקה כספי. זהו ערב שלם משיריו של ארגוב. הנקרא „הכל זהב“ והמבוצע כולו על-ידי חבורת-זמר חדשה בשם „התל-אביבים“.

שאלתי את צביקה כספי איך אוספים 27 איש ואשה מיקריים – אחד מרצה למישפטים, אחת אחות בית-חולים, אחד יצואן-יהלומים וכו' – ועושים מהם חבורת-זמר.

הרעיון להקים חבורה כזאת היה של שלמה להט, ראש העירייה. פירסמנו מודעות בעיתונים ומתוך קרוב למאתיים איש בחרנו 27 אותם העברנו בפרך שנתיים וחצי.

● ובכל זאת, הם אנשים בלתי-מיקצועיים, זהו חומר של ארגוב ידוע בחומר לא קל לשירה.

שירי סאשה ארגוב הם אתגר לכל מוסיקאי ולכל זמר שמכבד את עצמו. רצינו שהתוכנית הראשונה תהיה תוכנית לתל-אביב, ואין מישהו יותר עירוני ויותר ארצישראלי מארגוב. נכון שהחומר לא קל לביצוע, אבל בשביל תענוג ואתגר צריך לשלם, והתשלום היה שנתיים וחצי של עבודה, שזה זמן ארוך מאוד.

● אתה היית במשך שנים המנהל המוסיקלי של הגבעטרון. „התל-אביבים“ זו נוסחה עירונית של הגבעטרון?

בשום אופן לא. הקיבוצניקים הם אנשים מרקע תרבותי אחד. בחבורה הזאת יש אנשים שמלבד אהבת השירה לא מאחד אותם דבר. הם באו מרקעים תרבותיים שונים. מעדות שונות, מסיגנוני חיים שונים. וגם צורת-ההופעה שלהם שונה. כאן יש כוריאוגרפיה של גבי אלדרו, שעושה את הערב יותר משירים.

● ארגוב ידוע בקפדן גדול. אני מניחה שהוא הביע את דעתו על הערב.

הוא הגיע כבר לאחת החזרות האחרונות. בא עם דף גדול, עם עיפרון ועם פרצוף מס' 8 שלו, שהוא הפרצוף הכועס. לאט-לאט כמשך הערב הוא החליף פרצוף למס' 7 ואחר כך ל-6 וכך הלאה. כשנגמר הערב, ניגשתי אליו ושאלתי אותו מה הוא אומר. „אין לי מה להגיד“, אמר לי סאשה, וזו היתה המחמאה הכי גדולה שקיבלתי בחיי.

● מה אומרים הקונקרנטים על חבורת-הזמר החדשה?

מתי כספי אמר לי, שהוא עוד לא שמע חבורת-זמר כזאת.

● מה יהיה אחרי ערב יום-ההולדת?

התל-אביבים יופיעו עם הכל זהב בתל-אביב ובכל רחבי הארץ, להנאת כל אוהבי סאשה ארגוב ולכבודו.

אורי רוטשילד:

„אם המדינה תחזיק מעמד, גם אני אחזיק!“

מיסעדת-הגג של „בית-אמריקה“ בתל-אביב החליפה בעלים. בעל רשת „רוול“ קנה את מיסעדת-הפאר ופתח אותה לקהל הרחב, דווקא בימים אלה. שאלתי את אורי רוטשילד, איש-העסקים בן ה-33, אם פתיחת מיסעדת-יוקרה עכשיו היא אופטימיזם. תונפת-עסקים או חלילה, טימטום.

אני חושב שזה המשך מגמה. כשעשיתי את העסקה עם בית-אמריקה, המצב הכלכלי נלקח בחשבון. אילו הייתי עושה את אותה עסקה לפני שלוש שנים, המיספרים היו אחרים לגמרי. אם לאיש-עסקים יש אורך-נשימה, דווקא זו תקופה טובה להתרחבות.

● כמה זמן יקח לך להחזיר את ההשקעה שלך, אם הדברים יתרחשו כמו שאתה רוצה?

לפחות שנה. רק אחר כך יבואו הרווחים, אם יבואו. ואני מאמין שכן.

● על איזה קהל אתה בונה?

המיסעדה ובית-הקפה יושבים על מאגרי-מישרדים הגדול ביותר בתל-אביב, וזה סוג הקהל שאני בונה עליו במשך היום. בערב יבואו אנשים שרוצים לבלות על ארוחה צרפתית טובה, ולא סתם עוברי-אורה רעבים.

● כמה עולה היום ארוחה צרפתית כזאת לזוג?

כ-40 דולר לזוג, כולל ארבע מנות ובקבוק יין, כממוצע. זה כולל תיזמורת ערב-ערב.

● אחד מבתי-הקפה שלך, „רוול“ בדיזנגוף, הוא ראי למצב. מה קורה שם בחודש האחרון?

לא היתה ירידה במימפר הלקוחות. להיפך, היתה עליה מסויימת, אבל אותה אני לא משייך למצב הכלכלי אלא למוני-האוויר. אני חושב שקלטנו את פליטי הטיילת, שברחו מפני הקור. כמה שכן היתה ירידה, של 30-40 אחוז, זה בגודל ההומנות. מי שהזמין בעבר קפה ועוגה, יזמין היום רק קפה.

● אם תהיה ירידה דראסטית בכמות הלקוחות, תורידו מחירים?

אני פשוט לא רואה מאיפה אפשר עוד להוריד.

● עם המישה בתיקה באיזור תל-אביב ומיסי ערתי-יוקרה ב„בית-אמריקה“ ועם הרבה שכירים שעובדים אצלך – אתה חושב שתחזיק מעמד?

אם המדינה תחזיק מעמד, גם אני אחזיק מעמד.